

Sygn. akt: I C 321/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Monika Mleczo – Pawlikowska
Protokolant:	sekr. sąd. Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Z.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda R. Z. kwotę 21 505,06 zł (dwadzieścia jeden tysięcy pięćset pięć złotych 06/100 groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 693 zł (pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz(...) – (...) kwotę 2 262,21 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt dwa złote 21/100 groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sędzia

(...)

UZASADNIENIE

Powód R. Z. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie nim od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 21.505,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 5 stycznia 2015r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki C. (...) o nr rej. (...). Sprawca posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Powód zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany wyliczył należne odszkodowanie na kwotę 5.376,77 zł, która została wypłacona powodowi. W ocenie powoda kwota

ta była zaniżona, co szczegółowo uzasadnił pełnomocnik powoda w uzasadnieniu pozwu, wskazując obszerną argumentację na poparcie swojego stanowiska. (k. 2-5 akt).

Zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2018r. Przewodnicząca stwierdziła brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierowała sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym (k. 36 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego potwierdził, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne dotyczące szkody powoda, a w oparciu o wykonany kosztorys ustalił i wypłacił kwotę odszkodowania. Kwota ta została ustalona w oparciu o kalkulację naprawy pojazdu wykonaną w systemie eksperckim na podstawie technologii producenta, stosując przeciętną stawkę roboczogodziny ustaloną dla miejsca zamieszkania poszkodowanego. Pozwany podniósł, iż kwestionuje wysokość roszczenia powoda, a przedstawiony przez powoda kosztorys został zawyżony; w szczególności przedstawiono w nim kosztorys nowych części oryginalnych, a jednocześnie nie wykazano szczególnego interesu poszkodowanego do zastosowania części oryginalnych (k. 51- 53 akt).

W dalszym czasie stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 5 stycznia 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ dach przesuwny w należącem do powoda pojeździe marki C. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdu. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie za naprawę pojazdu w wysokości 5.376,77 zł.

/Okoliczności bezsporne, a nadto dowody: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 9-11 akt, pismo z dnia 27 marca 2015 r. – k. 12 akt, akta szkodowe na płycie CD – k. 54 i 215 akt /

Powód nie zgodził się z kalkulacją pozwanego, który wyliczając należne odszkodowanie określił cenę prac naprawczych na poziomie 50,00 zł/rbg, a także zastosował potrącenie cen części o 55% - i zlecił sporządzenie wyceny naprawy pojazdu prywatnemu rzeczoznawcy, według którego koszt naprawy był znacznie wyższy. Koszt wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę wyniósł 615,00 zł.

/Dowód: opinia rzeczoznawcy M. K. nr (...) – k. 14-28 akt, faktura VAT nr (...) – k. 29 akt/

Pismem z dnia 18 września 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 21.505,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2015 r. do dnia zapłaty, tytułem różnicy między należnym a wypłaconym odszkodowaniem za szkodę powstałą w pojeździe oraz tytułem kosztów sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę - w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia.

/Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2015 r. – k. 30-32 akt wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 33-34 akt, akta szkodowe na płycie CD – k. 54 i 215 akt/

Pojazd powoda wyprodukowany został w wersji bez dachu przesuwnego. Na etapie konfiguracji pojazdu w salonie (...), przed jego sprzedażą, pojazd doposażono w dach przesuwny przez podwykonawcę firmę (...), zajmującego się montażem takich dachów. Taki pojazd nabył powód. Powód sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym kilka lat temu.

/okoliczność bezsporna/

Obecnie firma (...) nie posiada w ofercie szyberdachu spełniającego kryteria umożliwiające montaż w pojeździe C (...). Modele szyberdachów dedykowane do innych pojazdów nie odpowiadają wymiarom otworu dachowego w/w pojazdu, co uniemożliwia zamontowanie szyberdachów z oferty W..

/Dowód: pismo z dnia 20.04.2015r. k. 13, zeznania biegłego M. P. – k. 177 akt, ekspertyza uzupełniająca biegłego M. P. z dnia 6 lipca 2020 r. – k. 224-235 akt/

Wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powoda, przy użyciu części nowych, oryginalnych z logo producenta wynosi 27 445,19 zł. Z uwagi na brak dostępności na rynku uszkodzonej części oraz związany z tym fakt zamontowania elementu przez podwykonawcę (firmę (...)), w wycenie uwzględniono wymianę kompletnego dachu odsuwonego na jedyny dostępny w systemie A. i oferowany przez producenta pojazdu C., poszycia dachu oraz wykładziny, do których jest on odpowiednio dopasowanych, a także szyn (prowadnic) z nim współpracujących, zgodnie z zakresem ujętym w kosztorysie powoda. Do kalkulacji przyjęto średnie stawki za 1 roboczogodzinę stosowane na rynku lokalnym w zakładach naprawczych w okresie powstania szkody na poziomie 135 zł netto dla prac mechaniczno-blaharskie oraz 140 zł za prace lakiernicze. Przyjęte przez pozwanego średnie stawki na poziomie 50/50 zł netto za rgb są praktycznie niespotykane i całkowicie odbiegające od realiów rynkowych.

Brak dostatecznych danych umożliwiających kategorię określenie i zidentyfikowanie modelu szyberdachu, który został uszkodzony powoduje, iż nie jest możliwe dopasowanie innego modelu szyberdachu firmy (...) do pojazdu powoda bez konieczności wymiany całego dachu.

/Dowód: pismo z dnia 20.04.2015r. k. 13, ekspertyza techniczna biegłego M. P. z dnia 25 kwietnia 2019 r. – k. 82-96 akt, ekspertyza uzupełniająca biegłego M. P. z dnia 9 października 2019 r. – k. 124-141 akt, zeznania biegłego M. P. – k. 177 akt, ekspertyza uzupełniająca biegłego M. P. z dnia 6 lipca 2020 r. – k. 224-235 akt, dokumentacja fotograficzna k. 215/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zaoficerowany przez strony materiał dowodowy w postaci opinii biegłego, a także dokumenty w tym akta szkodowe znajdujące się na płycie CD.

Sąd w całości podzielił wnioski z pisemnych opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki motoryzacyjnej o maszynowej mgr inż. M. P.. Przede wszystkim podkreślić należało, iż biegły posiada wiedzę i doświadczenie konieczne dla sporządzenia tego typu opinii. Opinie sporządzone zostały w sposób jasny i rzetelny. Opinie te były wyczerpujące. Biegły w sposób obiektywny poczynił spostrzeżenia, co do kwestii będących ich przedmiotem i wskazał podstawę dokonanych przez siebie wniosków, przedstawiając ich szczegółową argumentację. Przesłuchany na rozprawie biegły w sposób wyczerpujący, jasny i kategorię odpowiedział na pytania Sądu i ten sam sposób ustosunkował się do pytań i zastrzeżeń stron.

Wobec zarzutów jakie do opinii skierowała strona pozwana, którymi było uwzględnienie w opinii kosztów montażu szyberdachu innego niż zamontowany w pojeździe - firmy (...), biegły odniósł się szczegółowo w sporządzonej opinii uzupełniającej z dnia 9 października 2019r., w której wskazał, iż wymiana uszkodzonego dachu może nastąpić na jedyny dostępny w systemie A., który oferowany jest przez producenta pojazdu, a jego wymiana niesie ze sobą również konieczność poszycia dachu, wykładziny dachu i mechanizmów prowadzących. Biegły wyjaśnił, iż do analizy wzięł również pod uwagę wariant naprawy pojazdu z zastosowaniem części nabytej z rynku wtórnego, niemniej przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody przy użyciu części używanych jest niedopuszczalne z uwagi na brak informacji określających intensywność oraz sposób ich wcześniejszej eksploatacji, a także możliwość wystąpienia takich czynników jak nieprawidłowa forma demontażu bądź niewłaściwe magazynowanie, które znacząco wpływają na naruszenie różnego rodzaju cech części i nie gwarantują zachowania odpowiednich parametrów technicznych.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo.

Na wstępie wskazać należało, iż w niniejszej sprawie bezsporna pomiędzy stronami była odpowiedzialność sprawcy zdarzenia za szkodę spowodowaną w pojeździe powoda oraz odpowiedzialność pozwanego z tytułu łączącej go ze sprawcą umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Sporna była wysokość szkody powstałej w pojeździe powoda, w szczególności to, czy uszkodzony dach pojazdu podlegał naprawie, czy też wymianie, a jeśli wymianie to jaki był jej koszt tzn. czy z zastosowaniem oryginalnych części (wymiana w (...)), czy części zamiennych.

Do oceny powodowego roszczenia zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2214) oraz przepis art. 822 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający, albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Sąd zważył również, że stosownie do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odnosząc zatem powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego to zgodnie z treścią art. 363§ 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c., dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia ze zdarzeniem drogowym i powstała w ten sposób szkoda majątkową. Pojazd uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku (III CZP (...);(...)), którą Sąd w całości podziela „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824⁽¹⁾ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że odszkodowanie, które wyrównałoby szkodę poniesioną przez powoda winno odpowiadać kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu, które

pozwołyby na przywrócenie go do stanu sprzed zdarzenia. Powołany przez Sąd biegły wycenił, że koszty te wyniosły 27.445,19 zł brutto. Z uwagi na brak dostępności na rynku uszkodzonej części oraz związany z tym fakt zamontowania elementu przez podwykonawcę (firmę (...)), biegły w wycenie uwzględnił wymianę kompletnego dachu odsuwającego na jedyny dostępny w systemie A. i oferowany przez producenta pojazdu C., poszycia dachu oraz wykładziny, do których jest on odpowiednio dopasowanych, a także szyn (prowadnic) z nim współpracujących, zgodnie z zakresem ujętym w kosztorysie powoda. Zdaniem biegłego, brak dostatecznych danych umożliwiających kategorię określenie modelu szyberdachu, który został uszkodzony powoduje, iż nie jest możliwe dopasowanie innego modelu szyberdachu firmy (...) do pojazdu powoda bez konieczności wymiany całego dachu. W konsekwencji zatem uznać należy, iż celowe i uzasadnione koszty naprawy pojazdu powinny odpowiadać kosztom wymiany dachu najbardziej zbliżonego do tego, który był zamontowany w pojeździe, gdyż jak wskazano, uszkodzony nie występuje już na polskim rynku.

Biegły co prawda – w odpowiedzi na zarzut strony pozwanej - dokonał alternatywnego wyliczenia przy uwzględnieniu części oszacowanej na podstawie wartości wyposażenia nowego pojazdu o element szyberdachu marki W. jednak jednoznacznie wskazał, iż naprawa przy użyciu części alternatywnych niższej jakości nie pozwoliłaby na przywrócenie stanu pojazdu według stanu sprzed szkoda. Ponadto nie jest możliwe dopasowanie innego modelu szyberdachu do pojazdu powoda bez konieczności wymiany całego dachu, z uwagi na fakt, iż brak jest wystarczających danych pozwalających na identyfikację oznaczenia szyberdachu W., który uległ uszkodzeniu. Sąd podziela stanowisko powoda, iż negatywne konsekwencje niesumiennego wykonania dokumentacji fotograficznej przez pozwanego na etapie likwidacji szkody sprawiające, iż nie jest możliwe zidentyfikowanie modelu dachu producenta, nie mogą obciążać strony powodowej. Powszechnie przyjmuje się, że umowy ubezpieczenia mają charakter zobowiązań najwyższego zaufania, a dominantą relacji pomiędzy ich stronami pozostaje lojalność. Także ona staje się podstawą tego stosunku prawnego na etapie postępowania likwidacyjnego. Z jednej strony uprawniony z tytułu umowy ubezpieczenia ma obowiązek rzetelnego udzielania informacji i udostępniania rzeczy przedstawicielom ubezpieczyciela, w celu dokonania oględzin i oszacowania szkody, z drugiej ubezpieczyciel winien w sposób uczciwy, jawny, niezwłoczny podejmować czynności zmierzające do określenia wysokości i wypłaty należnego odszkodowania. Dodatkowym miernikiem stosowanym w odniesieniu do ubezpieczyciela, który zawsze jest profesjonalistą, staje się szczególna staranność wynikająca z zawodowego charakteru działalności. Należyta staranność przedsiębiorcy, określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, uzasadnia zwiększone oczekiwania kontrahenta - konsumenta, co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wspomniany przepis określa rozkład ciężaru dowodu, to jest wskazuje, jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów. Innymi słowy precyzuje, kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Zawarta w art. 6 k.c. reguła rozkładu ciężaru dowodu nie tylko zezwala, lecz wręcz nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swe powództwo na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu mającego znaczenie prawne, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. Sąd podziela pogląd, zgodnie z którym ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. sygn. akt IV (...), LEX nr(...)). Mając na uwadze powyższe zasady rozkładu ciężaru dowodu i jego konsekwencje procesowe, uznać należy, że w rozstrzyganej sprawie powód powinien wykazać istnienie zobowiązania pieniężnego po stronie pozwanej i jego wysokość, natomiast do pozwanego należy udowodnienie zgłoszonych zarzutów nieistnienia wierzytelności lub istnienia jej w innej (mniejszej) wysokości. Podsumowując zatem, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego uznać należy, iż pozwany nie wykazał, by ustalone przez niego odszkodowanie na poziomie 5.376,77 zł czyniło zadość naprawieniu szkody.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego dotyczących zastosowania w wycenie cen części oryginalnych wskazać należy, iż jak wskazał biegły w sporządzonej opinii w przypadku stwierdzenia wcześniejszych napraw poszczególnych elementów, wartości tych części są odpowiednio korygowane m.in. poprzez zastosowanie potrąceń mając na celu

zapobiegnięcie doprowadzenia do wzrostu wartości pojazdu. Jednakże sporządzona przez pozwanego niska jakość fotografii zawarta w aktach szkodowych oraz brak szczegółowego opisu stanu technicznego pojazdu uniemożliwia odniesienie się do tych kwestii. W okolicznościach niniejszej sprawy to pozwany winien zatem wykazać, iż sposób rozliczenia szkody przewyższa wartość uszczerbku poszkodowanego, a użycie do naprawy pojazdu nowych części i materiałów doprowadziło do wzrostu wartości pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 7 grudnia 2018 r., (...), Legalis nr (...), uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP (...), Legalis nr (...)). W świetle niedokładnej dokumentacji fotograficznej z której nie można ustalić numerów identyfikacyjnych dachu, poważne wątpliwości budzi dokonana przez ubezpieczyciela wycena.

W ocenie Sądu wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna zatem odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej właśnie przy użyciu części oryginalnych producenta C.. Zwłaszcza, iż pojazd powoda został wyposażony w dach przesuwany przez podwykonawcę firmy (...) – firmę (...). Dach ten został zamontowany przed sprzedażą pojazdu klientowi. Obecnie firma (...) nie posiada w ofercie takiego samego szyberdachu. Autoryzowana stacja obsługi C., też nie jest w stanie naprawić tego dachu bez wymiany całego elementu dachu przesuwanego. W ocenie Sądu powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji tego, iż w przeszłości (2008r.) producent pojazdu montował w pojeździe dach innego producenta, który obecnie nie jest już w sprzedaży na rynku krajowym. Ponadto z uwagi na brak znaków identyfikacyjnych tego dachu, nie można ustalić jaki to był model dachu i czy w ogóle uda się znaleźć jakiś zamiennik.

Dla ustalenia wysokości tego odszkodowania, bez znaczenia jest, czy poszkodowany skorzysta ze swego prawa i pojazd rzeczywiście w taki sposób naprawi, czy też w ogóle zaniecha naprawy albowiem stanowi to jego swobodny wybór. W tym zakresie Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018r. ((...), zgodnie z którym, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego może być ustalone, w przypadku szkody częściowej, jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego także wtedy, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania pojazd zostanie naprawiony. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że taki sposób rozliczenia szkody przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego, odszkodowanie - stosownie do okoliczności sprawy - może ulec obniżeniu. Szkodą (art. 361§ 2 kc) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Wszelkie kalkulacje kosztów naprawy samochodu są jedynie miernikiem należnego odszkodowania w rozumieniu art. 361 k.c., ustalenia z nich płynące nie obligują natomiast poszkodowanego do rzeczywistego dokonania według niego naprawy. Innymi słowy – kosztorys pozwala ustalić zakres uszkodzeń, sposób ich naprawy przy uwzględnieniu odpowiednich części i stawek robocizny, nie określa natomiast wysokości wydatków, jakie poszkodowany musi bezwzględnie ponieść, aby przywrócić samochód do stanu sprzed zdarzenia.

Na marginesie wskazać należy, iż uwzględniona przez pozwanego stawka 50 zł za roboczogodzinę we wszystkich rodzajach prac została znacznie zaniżona. Nieuzasadnionym było także potrącenie w kalkulacji pozwanego wartości części zamiennych.

Ponadto w ocenie Sądu zasadne jest roszczenie powoda o zwrot kosztów dokonanej prywatnej przed sądowej ekspertyzy. W tym zakresie Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1975 r. iż dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.) (podobnie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2004 r.). Powód na okoliczność poniesionych kosztów przedłożył stosowną fakturę. Niewątpliwie koszty wyceny pozostają w związku przyczynowym ze szkodą. Gdyby powód nie sporządził prywatnej opinii nie byłby w stanie ustalić, czy istotnie strona pozwana w sposób prawidłowy wyliczyła koszty naprawy. Nadto doświadczenie życiowe podpowiada, że stawka zastosowana za wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy nie była wygórowana.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że koszt naprawienia pojazdu powoda znacznie przekraczał ustalony przez pozwanego koszt naprawy, a tym samym wypłacone odszkodowanie. Mając na względzie, iż powód otrzymał od pozwanego kwotę 5.376,77 zł, należne powodowi od pozwanego odszkodowanie uzupełniające wynosi 22.068,42 zł ($27\,445,19\text{ zł} - 5\,376,77\text{ zł} = 22\,068,42\text{ zł}$). Dodając do tego kwotę 615 zł tytułem kosztu wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy, roszczenie powoda było uzasadnione do kwoty 22 683,42 zł. Mając jednak na uwadze, iż powód w pozwie domagał się zasądzenia jedynie kwoty 21 505,06 zł (w tym kwoty 20.890,06 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 615,00 zł tytułem kosztów prywatnej wyceny) orzeczono zgodnie z żądaniem zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21.505,06 zł ($20.890,06\text{ zł} + 615,00\text{ zł}$).

Mając na uwadze powołane powyżej przepisy, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w wysokości ustawowej od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wymagalność ta nadchodzi, co do zasady w dniu następującym po okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych). W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek od dnia w którym upłynął pozwanemu 14 dniowy termin na dopłatę odszkodowania, w związku ze skierowanym do niego wezwaniem do zapłaty. Wobec zasadności żądania oraz braku kwestionowania roszczenia przez pozwanego w tym zakresie, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu. Mając na uwadze fakt, iż żądanie w zakresie odsetek częściowo obejmowało okres przed nowelizacją Kodeksu cywilnego, która weszła w życie dnia 1 stycznia 2016 r., a zatem w treści sentencji wyroku należało zastosować przedmiotowe odróżnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku, zgodnie z zasadą wyrażoną w treści art. 98 k.p.c., która stanowi, iż strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej niezbędnych kosztów, które ta w związku z procesem poniosła, uznając powoda za stronę wygrywającą proces w całości. Na koszty postępowania należne powodowi w kwocie 5 693,00 zł złożyła się opłata od pozwu w wysokości 1 076 zł, kwota 3 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego ustalona w oparciu o §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 26 października 2016 r., opłata od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1 000 zł.

W niniejszej sprawie wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego wyniosły 3.262,21 zł. Wydatki te zostały pokryte przez zaliczkę wpłaconą przez powoda w kwocie 1 000 zł. Kwotę 2 262,21 zł, wypłacono biegłemu tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmninie. Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z powyższym oraz z art. 98 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 2 262,21 zł, tytułem niepokrytych wydatków, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.